Ê-xơ-tê

1 Xảy trong đời vua A-suê-ru, tức A-suê-ru kia
mà cai trị trên một trăm hai mươi bảy tỉnh, từ
Aán-độ cho đến Ê-thi-ô-bi,
2 khi vua ngự ngôi vương quốc tại Su-sơ, kinh
đô người,
3 nhằm năm thứ ba đời trị vì mình, người bày
ra một bữa tiệc yến cho hết thảy quan trưởng
và thần bộc mình. Đạo binh nước Phe-rơ-sơ và
Mê-đi, các bực sang trọng cùng các quan cai của
hàng tỉnh đều ở trước mặt người.
4 Trong nhiều ngày, tức trong một trăm tám
mươi ngày, người bày tỏ sự giàu có sang trọng
của nước và sự oai nghi rực rỡ của người.
5 Khi các ngày đó đã qua rồi, vua bày đãi hết
dân sự đang có ở tại kinh đô Su-sơ, hoặc lớn hay
nhỏ, một cuộc tiệc yến bảy ngày, tại nơi hành
lang của thượng uyển.
6 Tư bề có treo màn trướng sắc trắng, xanh
lá cây, và xanh da trời, dùng dây gai màu trắng
và màu tím cột vào vòng bạc và trụ cẩm thạch;
các giường sập bằng vàng và bạc, đặt trên nền
lót cẩm thạch đỏ và trắng, ngọc phụng và cẩm
thạch đen.
7 Người ta đãi uống bằng chén vàng, những
chén nhiều thứ khác nhau, và có ngự tửu rất
nhiều, cho xứng đáng theo bực giàu sang của
vua.

8 Người ta uống rượu tùy theo lịnh truyền
chẳng ai ép phải uống; vì vua đã truyền các thần
tể cung điện hãy làm tùy ý của mỗi người muốn.
9 Hoàng hậu Vả-thi cũng đãi một bữa tiệc cho
các người nữ tại cung vua A-suê-ru.
10 Qua ngày thứ bảy, vua uống rượu, hứng
lòng rồi, bèn truyền cho Mê-hu-man, Bít-tha,
Hạt-bô-na, Biếc-tha, A-bác-tha, Xê-thạt và Cạt-
cách, tức bảy hoạn quan hầu-chực vua A-suê-ru,
11 dẫn hoàng hậu Vả-thi đến trước mặt vua,
đội mão triều hoàng hậu, đặng tỏ ra phết lịch
sự của bà cho dân sự và cho các quan trưởng
xem thấy; vì tướng mạo bà rất tốt đẹp.
12 Nhưng hoàng hậu Vả-thi không khứng đến
theo mạng của vua truyền bởi các hoạn quan.
Vua bèn nổi giận dữ, phát nóng nả trong lòng.
13 Vả, thường khi vua có sự gì, bèn hỏi bàn các
người rõ luật thông pháp.
14 Những quan kế cận vua hơn hết là Cạt-sê-
na, Sê-thạt, Aùt-ma-tha, Ta-rê-si, Mê-re, Mạt-sê-
na, Mê-mu-can, tức bảy quan trưởng của nước
Phe-rơ-sơ và Mê-đi, thường thấy mặt vua và ngồi
bực cao nhất trong nước.
15 Bấy giờ vua hỏi chúng rằng: Hoàng hậu Vả-
thi chẳng có vâng theo mạng lịnh của vua A-suê-
ru cậy các hoạn quan truyền cho; vậy thì theo
luật pháp chúng ta phải xử bà thể nào?
16 Mê-mu-can thưa trước mặt vua và các quan
trưởng rằng: Vả-thi chẳng những làm mất lòng
vua mà thôi, nhưng lại hết thảy những quan
trưởng, và dân sự ở trong các tỉnh của vua A-

suê-ru;
17 vì việc nầy đồn ra trong các người nữ, khiến
họ khinh bỉ chồng mình, nói rằng vua A-suê-ru
có biểu dẫn hoàng hậu Vả-thi đến trước mặt vua,
mà nàng không có đến.
18 Ngày nay, các vợ quan trưởng Phe-rơ-sơ và
Mê-đi mà đã hay việc hoàng hậu đã làm, cũng
sẽ nói một cách với chồng mình, rồi sẽ có lắm
điều khinh bỉ và cơn giận.
19 Nếu đẹp ý vua, khá giáng chiếu chỉ, chép
vào trong sách luật pháp của nước Phe-rơ-sơ và
Mê-đi, chẳng hề hay đổi đặng, rằng Vả-thi sẽ
chẳng còn vào đến trước mặt vua A-suê-ru nữa;
vua khá ban vị hoàng hậu của Vả-thi cho một
người khác tốt hơn nàng.
20 Khi chiếu chỉ của vua đã làm được truyền
khắp trong nước vua, vì nước thật rộng lớn, thì
các người vợ tất phải tôn kính chồng mình, từ
người sang trọng cho đến kẻ nhỏ hèn.
21 Lời nầy đẹp ý vua và các quan trưởng; vua
bèn làm theo lời của Mê-mu-can đã luận,
22 hạ chiếu cho các tỉnh của vua, theo chữ và
tiếng của mỗi tỉnh mỗi dân, mà bảo rằng mỗi
người đàn ông phải làm chủ của nhà mình, và
lấy tiếng bổn xứ mình mà dạy biểu.

2

1 Sau các việc ấy, khi cơn thạnh nộ vua A-suê-
ru đã nguôi lại, thì người bèn nhớ lại Vả-thi, và
việc nàng đã làm, cùng sự đã chỉ định cho nàng.

2 Các cận thần vua thưa rằng: Khá tìm cho vua
những nữ đồng trinh tốt đẹp;
3 và xin vua hãy sai khiến những quan đi khắp
các tỉnh của nước vua, nhóm hiệp hết thảy nữ
đồng trinh tốt đẹp, đến Su-sơ, là kinh đô, dẫn
vào hậu cung, và giao phó cho Hê-gai, hoạn quan
của vua, thái giám những cung phi; rồi phát cho
chúng những hương phẩm cần dùng cho sự tẩy
uế;
4 hễ con gái trẻ nào được đẹp lòng vua khá lập
làm hoàng hậu thế cho Vả-thi. Lời ấy đẹp lòng
vua; vua bèn làm như vậy.
5 ỳ tại kinh đô Su-sơ, có một người Giu-đa, tên
là Mạc-đô-chê, con trai của Giai-rơ, cháu của Si-
mê-i, chắt của Kích, người Bên-gia-min,
6 người bị bắt dẫn khỏi Giê-ru-sa-lem với
những kẻ bị bắt làm phu tù đồng một lượt
với Giê-cô-nia, vua Giu-đa, mà Nê-bu-cát-nết-sa,
vua Ba-by-lô, đã bắt làm phu tù.
7 Người bảo dưỡng Ha-đa-xa (tức Ê-xơ-tê) con
gái của cậu mình, vì nàng không có cha mẹ.
Người thiếu nữ ấy là tốt tươi hình dạng, đẹp đẽ
dung nhan. Vậy, khi cha mẹ nàng đã qua đời rồi,
Mạc-đô-chê nhận nàng làm con gái mình.
8 Xảy ra khi mạng lịnh của vua và chiếu chỉ
người đã được rõ biết, khi có nhiều con gái trẻ
đã nhóm hiệp tại kinh đô Su-sơ, giao phó cho
Hê-gai chưởng quản, thì Ê-xơ-tê cũng được đem
đến cung vua, giao phó cho Hê-gai, quan thái
giám các cung phi.
9 Con gái trẻ đó đẹp lòng Hê-gai và được ơn

trước mặt người; người lật đật ban cho nàng
những hương phẩm cần dùng sự tẩy uế, và
những vật nhựt dụng của nàng, cùng cấp cho
nàng bảy con gái tơ chọn lấy trong cung vua;
đoạn Hê-gai dời nàng với các con gái tơ vào
trong một cái phòng tốt nhất của cung phi tần.
10 Ê-xơ-tê chẳng tỏ ra dân mình và quê hương
mình; vì Mạc-đô-chê có dặn nàng đừng tỏ ra cho
ai biết.
11 Mỗi ngày, Mạc-đô-chê đi dạo chơi trước sân
của các cung phi tần, để cho biết Ê-xơ-tê có bằng
yên chăng, và nàng sẽ ra thể nào.
12 Mỗi con gái trẻ chiếu theo lệ định mà dọn
mình cho tinh sạch trong mười hai tháng: sáu
tháng dùng dầu một dược, sáu tháng dùng
thuốc thơm, cùng những hương phẩm cần dùng
về sự tẩy uế. Sau k" ấy đã mãn rồi, mỗi con gái
trẻ theo phiên thứ mà đến cùng vua A-suê-ru.
13 Họ vào chầu vua như vầy: Phàm vật gì nàng
muốn đem theo từ cung phi tần đến cung điện
vua, thì họ liền ban cho.
14 Buổi tối thì nàng đến, còn sớm mai trở về
hầu cung thứ nhì, có Sa-ách-ga là hoạn quan của
vua, thái giám các phi tần, coi sóc. Nàng không
hề vào cung vua nữa, miễn là nàng đẹp ý vua,
và được vua đòi tên mình.
15 Khi phiên Ê-xơ-tê, con gái của A-bi-hai, cậu
của Mạc-đô-chê, là người đã nhận nàng làm con,
đã đến để đi vào cùng vua, thì nàng chẳng cầu
xin gì hết, ngoại trừ điều Hê-gai, hoạn quan vua,
thái-giam các phi tần, đã định cho. Ê-xơ-tê được

ơn trước mặt mọi người thấy nàng.

16 Aáy vậy, E-xơ-tê được đưa đến cùng vua
A-suê-ru trong cung vua, nhằm tháng mười (là
tháng Tê-bết) năm thứ bảy đời người trị vì.

17 Vua thương mến Ê-xơ-tê nhiều hơn các cung
nữ khác, và nàng được ơn trước mặt vua hơn
những người nữ đồng trinh; vua đội mão triều
thiên trên đầu nàng, và lập nàng làm hoàng hậu
thế cho Vả-thi.

18 Đoạn, vua bày một tiệc lớn đãi các quan
trưởng và thần bộc mình, tức tiệc yến của bà
Ê-xơ-tê; vua rộng tha thuế cho các tỉnh, và ban
thưởng xứng đáng theo bực giàu sang của vua.

19 Khi các nữ đồng trinh hiệp lại lần thứ nhì,
thì Mạc-đô-chê ngồi ở nơi cửa vua.

20 Ê-xơ-tê, y như lời Mạc-đô-chê đã dặn mình,
không tỏ cho ai biết quê hương và tông tộc
mình; vì Ê-xơ-tê làm theo điều Mạc-đô-chê dặn
nàng, như khi nàng còn được bảo dưỡng nơi
nhà người.

21 Trong các ngày đó, Mạc-đô-chê đang ngồi
nơi cửa vua, có hai hoạn quan của vua, trong
bọn kẻ giữ cửa, là Bích-than và Thê-rết, nổi giận
toan mưu tra tay vào vua A-suê-ru.

22 Việc ấy thấu đến Mạc-đô-chê biết, người học
lại cho hoàng hậu Ê-xơ-tê, bà Ê-xơ-tê nhân tên
Mạc-đô-chê tâu lại cho vua.

23 Người ta bèn tra hạch việc đó, thấy quả thật
như vậy, rồi cả hai đều bị treo nơi cây hình; đoạn
họ chép điều đó trong sách sử ký tại trước mặt
vua.

3

1 Sau các việc ấy, vua A-suê-ru thăng chức cho
Ha-man, con trai của Ham-mê-đa-tha, người A-
gát, và làm nổi danh người, đặt ngôi người trên
các quan trưởng ở cung vua.
2 Hết thảy thần bộc ở tại nơi cửa vua đều cúi
xuống lạy Ha-man; vì về phần người, vua đã
truyền bảo như vậy. Nhưng Mạc-đô-chê không
cúi xuống, cũng không lạy người.
3 Các thần bộc ở nơi cửa vua bèn nói với Mạc-
đô-chê rằng: Cớ sao ông phạm mạng vua?
4 Xảy vì chúng nói với người ngày nầy qua
ngày kia, mà người chẳng khứng nghe đến, thì
chúng cáo cho Ha-man hay, đặng thử xem sự
tình của Mạc-đô-chê có thắng chăng, vì người
đã tỏ cho chúng rằng mình là người Giu-đa.
5 Khi Ha-man thấy Mạc-đô-chê không cúi
xuống và không lạy mình bèn nổi giận dữ.
6 Người ta đã học cho Ha-man biết Mạc-đô-chê
là người Giu-đa, nên người cho sự tra tay trên
một mình Mạc-đô-chê là một sự nhỏ mọn, người
bèn tìm mưu giết hết thảy dân Giu-đa, là tông tộc
của Mạc-đô-chê, ở trong toàn nước A-suê-ru.
7 Tháng Giêng là tháng Ni-san, năm thứ mười
hai đời vua A-suê-ru, người ta bỏ Phu-rơ, nghĩa
là bỏ thăm, mỗi ngày mỗi tháng, tại trước mặt
Ha-man, cho đến tháng mười hai, là tháng A-đa.
8 Ha-man tâu với vua A-suê-ru rằng: Có một
dân tộc tản mản, tải rác ra giữa các dân tộc
trong những tỉnh của nước vua: luật pháp của
chúng nó khác hơn luật pháp của các dân khác;

lại chúng nó cũng không tuân theo luật pháp
của vua; dung chúng nó chẳng tiện cho vua.
9 Nếu điều đó vừa ý vua, khá giáng chiếu chỉ
truyền tuyệt diệt chúng nó đi; rồi tôi sẽ cân mười
ngàn ta-lâng bạc phó vào tay những quan đốc tư
để đem vào kho vua.
10 Vua bèn cỗi chiếc nhẫn khỏi tay mình, trao
cho Ha-man, con trai Ham-mê-đa-tha, người A-
gát, kẻ cừu địch dân Giu-đa.
11 Vua nói với Ha-man rằng: Bạc đã ban cho
ngươi, dân sự cũng phó cho ngươi, để làm điều
chi mặc ý ngươi.
12 Tháng giêng, ngày mười ba, thì đòi những
thầy thơ ký của vua đến; rồi tùy theo mọi điều
Ha-man truyền dặn, người ta nhân danh A-suê-
ru viết chiếu cho các quan trấn thủ của vua, cho
các quan cai quản mỗi tỉnh, và cho trưởng tộc
của mỗi dân tộc, tỉnh nào dùng chữ nấy, dân tộc
nào theo thổ âm nấy; đoạn họ lấy chiếc nhẫn
của vua mà đóng ấn.
13 Rồi cho gởi các thơ bởi lính trạm cho các tỉnh
của vua, đặng dạy biểu rằng nhằm ngày mười
ba tháng mười hai, tức là tháng A-đa, phải trừ
diệt, giết chết và làm cho hư mất hết thảy dân
Giu-đa trong một ngày đó, vô luận người già kẻ
trẻ, con nhỏ hay là đàn bà, và cướp giựt tài sản
của chúng nó.
14 Để cho chiếu chỉ được tuyên bố trong mỗi
tỉnh, có bản sao lục đem rao cho các dân tộc
biết, hầu cho chúng đều sẵn sàng về ngày đó.
15 Các lính trạm vâng lịnh vua vội vàng đi

ra. Chiếu chỉ nầy cũng truyền tại kinh đô Su-sơ. Đoạn, vua và Ha-man ngồi lại uống rượu, còn thành Su-sơ đều hoảng kinh.

4

1 Vả, khi Mạc-đô-chê biết hết mọi điều ấy, bèn
xé áo mình, mặc một cái bao và phủ tro, rồi đi
ra giữa thành, lấy tiếng lớn kêu khóc cách cay
đắng.
2 Người cũng đi đến tận trước cửa vua; vì ai
mặc cái bao, bị cấm không cho vào cửa của vua.
3 Phàm trong mỗi tỉnh, nơi nào mạng lịnh vua
và chiếu chỉ người đã đến, thì trong dân Giu-đa
bèn có sự thảm sầu, kiêng cữ ăn, khóc lóc và
kêu van; lại có nhiều người lấy bao và tro làm
giường mình.
4 Các nàng hầu bà Ê-xơ-tê và những hoạn quan
bà đều đến thuật lại sự ấy cho bà; hoàng hậu
bèn buồn rầu lắm, gởi quần áo cho Mạc-đô-chê
mặc, để lột bao gai khỏi mình người; nhưng
người không khứng nhận.
5 Bấy giờ bà Ê-xơ-tê gọi Ha-thác, một hoạn
quan của vua, mà vua đã đặt hầu chực bà, rồi
biểu người đi đến Mạc-đô-chê hỏi cho biết có
việc gì, và nhân sao đã có vậy.
6 Ha-thác bèn đi ra đến Mạc-đô-chê tại nơi phố
thành ở trước cửa vua.
7 Mạc-đô-chê thuật lại mọi điều đã xảy đến
mình, và số bạc Ha-man đã hứa đóng vào kho
vua đặng có phép tuyệt diệt dân Giu-đa.

8 Người cũng đưa cho hoạn quan một bản sao
lục chiếu chỉ đã truyền ra tại Su-sơ đặng tuyệt
diệt dân Giu-đa, để hoạn quan chỉ cho bà Ê-xơ-
tê xem và biết, cùng biểu người khuyên bà vào
cùng vua, trước mặt vua nài xin ơn vua và cầu
khẩn giùm cho dân tộc mình.
9 Ha-thác bèn trở về thuật lại cho bà Ê-xơ-tê
mọi lời của Mạc-đô-chê.
10 Bấy giờ bà Ê-xơ-tê nói với Ha-thác, và sai
người nói lại với Mạc-đô-chê rằng:
11 Các thần bộc và dân chúng các tỉnh của vua
đều biết rằng hễ ai, bất luận nam hay nữ, vào
cùng vua tại nội viện, mà không được lịnh vời,
thì ai đó theo luật đã định tất phải bị xử tử đi,
miễn là được vua giơ cây phủ việt vàng ra, thì
mới sống; nhưng đã ba mươi ngày rày tôi không
được vời vào cung vua.
12 Người ta thuật lại cho Mạc-đô-chê các lời
của bà Ê-xơ-tê.
13 Mạc-đô-chê biểu đáp lại cùng bà Ê-xơ-tê
rằng: Chớ thầm tưởng rằng ở trong cung vua,
người sẽ được thoát khỏi phải hơn mọi người
Giu-đa khác;
14 vì nếu ngươi làm thinh trong lúc nầy đây,
dân Giu-đa hẳn sẽ được tiếp trợ và giải cứu bởi
cách khác, còn ngươi và nhà cha ngươi đều sẽ
bị hư mất; song nào ai biết rằng chẳng phải vì
cớ cơ hội hiện lúc nầy mà ngươi được vị hoàng
hậu sao?
15 Bà Ê-xơ-tê bèn biểu đáp lại cùng Mạc-đô-chê
rằng:

16 Hãy đi nhóm hiệp các người Giu-đa ở tại Su-
sơ, rồi hãy vì tôi mà kiêng cữ ăn trong ba ngày
và đêm, chớ ăn hay uống gì hết; tôi và các nàng
hầu tôi cũng sẽ kiêng cữ ăn nữa; như vậy, tôi sẽ
vào cùng vua, là việc trái luật pháp; nếu tôi phải
chết thì tôi chết.
17 Mạc-đô-chê bèn đi, và làm theo mọi điều bà
Ê-xơ-tê đã dặn biểu mình.

5

1 Ngày thứ ba, bà Ê-xơ-tê mặc đồ triều-phục,
và ra chầu đứng tại nội viện, đối trước cung điện
vua. Vua đang ngự trên ngôi tại trong cung điện
trước cửa đền.
2 Vừa khi vua thấy hoàng hậu Ê-xơ-tê đứng
chầu nơi nội viện, thì bà được ơn trước mặt vua;
vua giơ ra cho bà Ê-xơ-tê cây phủ việt vàng ở nơi
tay mình. Bà Ê-xơ-tê lại gần và rờ đầu cây phủ
việt.
3 Vua nói với bà rằng: Hỡi hoàng hậu Ê-xơ-tê,
ngươi muốn chi? Cầu xin điều gì? Dầu xin đến
phân nửa nước, cũng sẽ ban cho ngươi.
4 Ê-xơ-tê nói: Nếu nhiệm ý vua, xin vua và Ha-
man ngày nay hãy đến dự tiệc yến mà tôi đã dọn
cho vua.
5 Vua bèn bảo rằng: Hãy kíp vời Ha-man đến,
đặng làm y như hoàng hậu đã nói. Đoạn, vua
và Ha-man đi đến dự tiệc yến của bà Ê-xơ-tê đã
dọn.
6 Trong lúc dự tiệc rượu, vua hỏi bà Ê-xơ-tê
rằng: Nàng xin điều gì? tất ta sẽ nhậm cho.

Nàng cầu khẩn việc gì? Dầu đến phân nửa nước,
cũng sẽ ban cho.
7 Bà Ê-xơ-tê đáp rằng: Nầy điều tôi cầu xin và
sự tôi ước ao:
8 Nếu tôi được ơn trước mặt vua, và nếu vua
lấy làm thiện mà nhậm lời tôi cầu xin và làm
điều tôi ao ước, xin vua và Ha-man hãy đến dự
tiệc yến mà tôi sẽ dọn, rồi ngày mai tôi sẽ làm
theo lời vua dạy biểu.
9 Trong ngày đó, Ha-man đi ra vui vẻ và lòng
hớn hở. Nhưng khi Ha-man thấy Mạc-đô-chê
ở nơi cửa vua không đứng dậy, cũng không
chuyển động vì mình, bèn đầy dẫy lòng giận dữ
Mạc-đô-chê.
10 Dẫu vậy, Ha-man nín giận lại, trở về nhà
mình, sai người gọi đến các bạn hữu và Xê-rết
là vợ mình.
11 Ha-man thuật cho chúng sự giàu có sang
trọng mình. số đông con cái mình, và mọi sự
vua làm cho mình được sang cả, thể nào vua cất
mình cao hơn các quan trưởng và thần bộc của
vua.
12 Ha-man cũng nói: Trừ ra một mình ta,
hoàng hậu Ê-xơ-tê chẳng vời ai cùng vua đến
dự tiệc yến của bà đã dọn; và ngày mai ta lại
được mời dự nơi nhà người với vua.
13 Song mọi điều đó chẳng ích gì cho ta cả hễ
lâu chừng nào ta thấy Mạc-đô-chê, người Giu-
đa, ngồi tại cửa vua.
14 Xê-rết, vợ người, và các bạn hữu người đều
nói rằng: Hãy biểu dựng một mộc hình, cao năm
mươi thước; rồi sớm mai, hãy cầu vua khiến cho

người ta treo Mạc-đô-chê tại đó; đoạn ông hãy
khoái lạc đi dự yến tiệc cùng vua. Điều đó lấy
làm đẹp lòng Ha-man; người bèn truyền dựng
cây mộc hình.

6

1 Đêm đó, vua không ngủ được; nên truyền
đem sách sử ký, đọc tại trước mặt vua.
2 Người ta thấy có chép rằng Mạc-đô-chê đã tỏ
ra mưu của Bích-than và Thê-rết, hai hoạn quan
của vua, trong bọn kẻ giữ cửa, toan tra tay vào
vua A-suê-ru.
3 Vua nói: Vì công sự ấy, Mạc-đô-chê có được
sự vinh hiển và tước vị gì chăng? Các người cận
thần của vua đáp rằng: Người chẳng được chi
hết.
4 Vua hỏi: Ai ở nơi viện trung? Vả, Ha-man đến
ngoài viện của cung vua, đặng cầu vua truyền
treo Mạc-đô-chê nơi mộc hình, mà người đã
dựng cho Mạc-đô-chê.
5 Các thần bộc của vua thưa rằng: Kìa, Ha-
man đứng nơi viện trung. Vua bèn nói: Người
hãy vào.
6 Ha-man bèn vào. Vua nói với người rằng:
Phải làm chi cho người nào vua muốn tôn trọng?
Ha-man nghĩ thầm rằng: Vua há muốn tôn trọng
người nào khác hơn ta sao?
7 Vậy, Ha-man bèn tâu rằng: Hễ người nào vua
muốn tôn trọng,
8 khá đem cho áo triều của vua mặc, ngựa
của vua cỡi, và đội mão triều thiên vua trên đầu
người đó;

9 áo triều và ngựa thì hãy giao vào tay của một
triều thần tối tôn của vua, để mặc cho người mà
vua muốn tôn trọng, dẫn người cỡi ngựa dạo
chơi các đường phố của thành nội, và la lên
rằng: Người mà vua muốn tôn trọng được đãi
như vậy.

10 Vua nói với Ha-man rằng: Hãy mau mau
đem áo triều và ngựa, y như lời ngươi nói, mà
mặc cho Mạc-đô-chê, người Giu-đa, đang ngồi
tại nơi cửa vua; chớ bỏ qua gì hết về mọi điều
người đã nói.

11 Ha-man bèn lấy áo triều và ngựa, mặc cho
Mạc-đô-chê, rồi dẫn người cỡi ngựa dạo qua các
đường phố của thành nội, mà hô lên trước mặt
người rằng: Người mà vua muốn tôn trọng được
đãi như vậy!

12 Đoạn, Mạc-đô-chê trở về cửa vua. Còn Ha-
man lật đật trở về nhà mình, thảm buồn và trùm
đầu lại.

13 Ha-man thuật lại cho Xê-rết, vợ mình, và
các bạn hữu mình hay mọi điều đã xảy đến cho
mình. Khi ấy các người khôn ngoan và Xê-rết,
vợ người, nói rằng: Oâng đã khởi mòi sa bại
trước mặt Mạc-đô-chê rồi; nếu hắn quả thuộc
về dòng dõi Giu-đa, thì ông sẽ chẳng thắng hẳn
được đâu, nhưng sẽ sa bại quả hẳn trước mặt
người.

14 Khi chúng còn đang nói chuyện với người,
các hoạn quan của vua đến, lật đật đưa Ha-man
đến dự tiệc yến mà bà Ê-xơ-tê đã dọn.

7

1 Vậy, vua và Ha-man đến dự tiệc rượu với
hoàng hậu Ê-xơ-tê.
2 Ngày thứ hai, trong khi dự tiệc rượu, vua
cũng nói với bà Ê-xơ-tê rằng: Hỡi hoàng hậu
Ê-xơ-tê, người muốn xin sự gì? tất sẽ ban cho
ngươi; muốn cầu gì? dầu cho đến phân nửa
nước, tất cũng ban cho.
3 Hoàng hậu Ê-xơ-tê thưa lại rằng: Oâi vua!
nếu tôi được ơn trước mặt vua, và nếu vua vừa
ý, xin vua hãy nhậm lời cầu khẩn tôi mà ban
mạng sống cho tôi, và theo sự nài xin tôi mà
ban cho tôi dân tộc tôi.
4 Vì tôi và dân tộc tôi đã bị bán để hủy diệt,
giết chết, và làm cho hư mất đi. Vả, nếu chúng
tôi bị bán để làm nô lệ, tất tôi đã nín lặng, mặc
dầu kẻ thù nghịch chẳng bồi thường sự thiệt hại
cho vua lại được.
5 Vua A-suê-ru nói với hoàng hậu Ê-xơ-tê rằng:
Kẻ dám toan lòng làm như vậy là ai, và nó ở đâu?
6 Bà Ê-xơ-tê thưa: Kẻ cừu thù, ấy là Ha-man
độc ác kia. Ha-man bèn lấy làm khiếp vía trước
mặt vua và hoàng hậu.
7 Vua nổi thạnh nộ, đứng dậy khỏi bữa tiệc, đi
ra nơi ngự viện. Còn Ha-man vì thấy rõ vua nhất
định giáng họa cho mình, bèn ở lại nài khẩn
hoàng hậu Ê-xơ-tê cứu sanh mạng mình.
8 Khi vua ở ngoài ngự viện trở vào nhà tiệc,
thì Ha-man đã phục xuống trên ghế dài nơi bà
Ê-xơ-tê đang ngồi. Vua bèn nói: Trong cung tại
trước mặt ta, nó còn dám lăng nhục hoàng hậu

sao? Lời vừa ra khỏi miệng vua, người ta liền
che mặt Ha-man lại.
9 Hạt-bô-na, một hoạn quan chầu chực vua,
rằng: Kìa, cây mộc hình, cao năm mươi thước,
mà Ha-man đã sắm dựng tại trong nhà mình cho
Mạc-đô-chê, là người đã nói trung tín để cứu
vua. Vua rằng: Hãy treo nó lên đó!
10 Người ta bèn treo Ha-man nơi mộc hình mà
hắn đã dựng lên cho Mạc-đô-chê. Rồi cơn giận
vua bèn nguôi đi.

8

1 Ngày đó, vua A-suê-ru ban cho hoàng hậu
Ê-xơ-tê cái nhà của Ha-man, kẻ ức hiếp dân Giu-
đa. Còn Mạc-đô-chê đi vào trước mặt vua; vì bà
Ê-xơ-tê đã bày tỏ người là thân thuộc mình.
2 Vua cổi chiếc nhẫn mà người đã lấy nơi Ha-
man và ban cho Mạc-đô-chê. Bà Ê-xơ-tê đặt
Mạc-đô-chê trên nhà Ha-man.
3 Bà Ê-xơ-tê lại còn nói trước mặt vua, và phục
xuống dưới chân người mà khóc lóc, cầu xin vua
diệt mưu ác mà Ha-man, người A-gát, đã toan ý
hại dân Giu-đa.
4 Vua đưa cây phủ việt vàng ra cho bà Ê-xơ-tê.
Đoạn, bà chổi dậy và đứng trước mặt vua,
5 mà rằng: Nếu vừa ý vua, nếu tôi được ơn
trước mặt vua, nếu vua lấy việc làm tiện ích, và
tôi được đẹp mắt vua, thì xin vua hãy hạ chiếu
đặng bãi các thơ mưu mẹo của Ha-man, con trai
Ham-mê-đa-tha, người A-gát, viết đặng truyền
giết những dân Giu-đa ở trong các tỉnh của vua.

6 Vì nỡ nào tôi thấy được tai nạn xảy đến cho
dân tộc tôi, và lòng nào nỡ xem được sự hủy diệt
dòng dõi tôi?
7 Vua A-suê-ru nói với hoàng hậu Ê-xơ-tê và
Mạc-đô-chê, người Giu-đa, rằng: Nầy ta đã ban
cho bà Ê-xơ-tê nhà của Ha-man, còn hắn, người
ta đã xử treo mộc hình, bởi vì hắn đã tra tay ra
làm hại người Giu-đa.
8 Vậy, hai ngươi cũng hãy nhân danh vua mà
viết về dân Giu-đa điều gì vừa ý hai ngươi, rồi
lấy chiếc nhẫn của vua mà ấn dấu. Vì một tờ
chiếu chỉ nào viết nhân danh vua và ấn dấu với
chiếc nhẫn của vua không thể bãi được.
9 Bấy giờ, nhằm tháng ba, là tháng Si-van, ngày
hai mươi ba; những thầy thơ ký được gọi vào,
họ y theo mọi điều Mạc-đô-chê dạy biểu mà viết
cho dân Giu-đa, các quan trấn thủ, các quan cai
quản và những đầu trưởng của các tỉnh, từ Aán-
độ cho đến Ê-thi-ô-bi, tức một trăm hai mươi bảy
tỉnh, viết cho tỉnh nào dùng chữ nấy, cho dân tộc
nào theo thổ âm nấy, và cho dân Giu-đa, thì theo
chữ và tiếng của họ.
10 Mạc-đô-chê viết nhân danh vua A-suê-ru và
ấn dấu bằng chiếc nhẫn vua; rồi sai lính trạm
đem thơ đi cỡi ngựa hăng và ngựa nòi, bởi ngựa
để giống sanh ra.
11 Chiếu chỉ ấy tỏ rằng vua ban phép cho dân
Giu-đa ở trong các tỉnh các thành của nước A-
suê-ru hiệp lại
12 nội trong một ngày, là ngày mười ba tháng
mười hai, tức là tháng A-đa, đặng binh vực sanh

mạng mình, tuyệt diệt, đánh giết, và làm cho hư
mất quyền năng của dân cừu địch toan hãm hiếp
mình, vợ và con cái mình, cùng cho phép đoạt
lấy tài sản của chúng nó.
13 Để cho chiếu chỉ được công bố trong mỗi
tỉnh, một tờ sao lục chiếu đem rao cho các dân
tộc biết, hầu cho người Giu-đa sẵn sàng về ngày
đó, mà trả thù các cừu địch mình.
14 Vậy những lính trạm cỡi ngựa hăng và ngựa
nòi, vâng mạng vua thúc giục lật đật đi. Đoạn
chiếu chỉ ấy được truyền ra trong kinh đô Su-sơ.
15 Mạc-đô-chê từ trước mặt vua trở ra, mặc
đồ triều phục xanh và trắng, đội một cái mão
triều thiên lớn bằng vàng, và mặc một cái áo
dài bằng bố gai mịn màu tím; thành Su-sơ cất
tiếng reo mừng và hớn hở.
16 Về phần dân Giu-đa, thì có sự sáng sủa, vui
vẻ, khoái lạc và vinh hiển.
17 Trong mỗi tỉnh mỗi thành, phàm nơi nào có
mạng lịnh và chiếu chỉ của vua thấu đến, thì có
sự vui mừng và sự khoái lạc cho dân Giu-đa, bữa
yến tiệc và một ngày ăn lễ. Có nhiều kẻ trong các
dân tộc của xứ lại nhập bọn với dân Giu-đa; bởi
vì chúng nó bắt sợ hãi dân Giu-đa lắm.

9

1 Tháng mười hai là tháng A-đa, ngày mười ba,
khi hầu gần ngày giờ phải thi hành mạng lịnh và
chiếu chỉ của vua, tức nhằm ngày ấy mà kẻ cừu
địch dân Giu-đa ham hố lấn lướt họ (nhưng việc

đã đổi trái đi, chính các người Giu-đa đó lại lấn
lướt những kẻ ghét mình),
2 thì dân Giu-đa hiệp lại tại các thành, trong
khắp các tỉnh của vua A-suê-ru, đặng tra tay vào
những kẻ tìm làm hại mình; chẳng có ai chống
trả nổi chúng, bởi vì các dân tộc bắt sợ hãi dân
Giu-đa lắm.
3 Các đầu trưởng của những tỉnh, các quan
trấn thủ, các quan cai quản, cùng những người
coi việc vua, đều giúp đỡ dân Giu-đa, vì họ kính
sợ Mạc-đô-chê.
4 Vì Mạc-đô-chê vốn cao trọng trong cung vua,
danh tiếng người đồn ra khắp các tỉnh, bởi người
Mạc-đô-chê càng ngày càng cao trọng.
5 Dân Giu-đa hãm đánh các thù nghịch mình
bằng mũi gươm, giết chết và tuyệt diệt chúng
nó; phàm kẻ nào ghét họ, thì họ đãi theo mặc ý
mình muốn.
6 Tại kinh đô Su-sơ, dân Giu-đa đánh giết năm
trăm người,
7 và họ cũng giết Phạt-san-đa-tha, Đanh-
phông, A-ba-tha,
8 Phô-ra-tha, A-đa-lia, A-ri-đa-tha,
9 Phạt-ma-sa-ta, A-ri-sai, A-ri-đai, và Va-giê-xa-
tha,
10 tức là mười người con trai của Ha-man,
cháu Ham-mê-đa-tha, là kẻ hãm hiếp dân Giu-
đa; nhưng chúng không tra tay vào hóa tài.
11 Trong ngày đó, người ta đem cho vua hay số
những kẻ bị giết trong kinh đô Su-sơ.
12 Vua nói với hoàng hậu Ê-xơ-tê rằng: Dân
Giu-đa đã giết chết tại trong kinh đô Su-sơ năm

trăm người, và mười người con trai của Ha-man
thay; lại trong các tỉnh của vua chúng còn đã
làm chi nữa! Bây giờ nàng xin gì? Tất ta sẽ ban
cho. Nàng còn cầu chi nữa, tất sẽ làm cho.
13 Bà Ê-xơ-tê thưa rằng: Nếu đẹp ý vua; xin
hãy nhậm cho ngày mai dân Giu-đa ở tại Su-sơ
cũng làm như chiếu chỉ về ngày nay; và cho phép
treo nơi mộc hình mười con trai của Ha-man.
14 Vua bèn truyền lịnh làm như vậy; có hạ
chiếu chỉ truyền ra trong Su-sơ, và người ta treo
mười con trai của Ha-man.
15 Dân Giu-đa ở tại Su-sơ cũng hiệp lại trong
ngày mười bốn tháng của A-đa, và giết ba trăm
người tại Su-sơ; nhưng chúng không tra tay
mình vào hóa tài.
16 Những dân Giu-đa khác ở trong các tỉnh
của vua, bèn hiệp lại binh vực cho sanh mạng
mình, hãm đánh kẻ thù nghịch mình, giết bảy
mươi lăm ngàn người ghen ghét mình; nhưng
họ không tra tay vào hóa tài.
17 Việc ấy xảy ra nhằm ngày mười ba của tháng
A-đa; còn ngày mười bốn tháng ấy, chúng an
nghỉ, lập thành một ngày tiệc yến vui vẻ.
18 Nhưng dân Giu-đa ở tại Su-sơ nhóm hiệp
trong ngày mười ba và mười bốn của tháng ấy;
còn ngày mười lăm tháng ấy, chúng an nghỉ và
lập thành một ngày tiệc yến vui vẻ.
19 Bởi cớ ấy, những người Giu-đa ở nơi các
hương thôn, lấy ngày mười bốn tháng A-đa làm
một ngày vui mừng, tiệc yến, một ngày lễ để gởi
cho lẫn nhau những lễ vật.
20 Mạc-đô-chê ghi chép các điều nầy, và gởi thơ

cho hết thảy dân Giu-đa ở trong các tỉnh của vua
A-suê-ru, hoặc gần hay xa,
21 để khiến cho họ hằng năm giữ ngày mười
bốn và mười lăm của tháng A-đa,
22 vì trong ngày và tháng ấy dân Giu-đa đã
thoát khỏi kẻ thù nghịch mình và được bình an,
sự đau đớn đổi ra mừng rỡ, và ngày buồn thảm
hóa ra ngày lễ; lại bảo họ lập thành ngày tiệc yến
và vui mừng, gởi cho lẫn nhau những lễ vật, và
bố thí cho người nghèo khổ.
23 Dân Giu-đa nhận làm theo việc mình đã khởi
làm, và theo điều Mạc-đô-chê đã viết gởi cho
mình;
24 vì Ha-man, con trai Ha-mê-đa-tha, dân A-
gát, kẻ hãm hiếp hết thảy dân Giu-đa, có lập mưu
hại dân Giu-đa đặng tuyệt diệt đi, và có bỏ Phu-
rơ, nghĩa là bỏ thăm, để trừ diệt và phá hủy
chúng đi.
25 Song khi bà Ê-xơ-tê đến trước mặt vua để tỏ
ra việc ấy, thì vua ra chiếu chỉ truyền bảo rằng
các mưu ác mà Ha-man đã toan hại dân Giu-đa
hãy đổ lại trên đầu của hắn, và người ta treo hắn
với các con trai hắn nơi mộc hình.
26 Bởi cớ đó, người ta cứ theo chữ Phu-rơ, mà
gọi các ngày đó là Phu-rim. Lại vì có lời của thơ
nầy, và vì cớ các điều chúng đã thấy, cùng bị xảy
đến cho mình,
27 nên dân Giu-đa nhận và định thường lệ
cho mình, cho dòng giống mình, và cho những
người sẽ nhập bọn với mình, mỗi năm phải giữ
hai ngày nầy tùy cái thơ nầy và theo thì nhất

định, chẳng ai nên bỏ bê;
28 lại người ta phải nhớ lại hai ngày ấy, và mỗi
gia tộc trong mỗi tỉnh mỗi thành phải giữ nó trải
qua các đời; chẳng được bỏ bê ngày Phu-rim nầy
khỏi giữa dân Giu-đa, và kỷ niệm nó chớ hề mất
khỏi dòng dõi họ.
29 Hoàng hậu Ê-xơ-tê, con gái của A-bi-hai, và
Mạc-đô-chê, người Giu-đa, lại viết thơ thứ nhì
đặng khuyên dân Giu-đa gìn giữ lễ Phu-rim;
30 người lấy lời hòa bình và chân thật mà gởi
thơ cho hết thảy dân Giu-đa ở trong một trăm
hai mươi bảy tỉnh của nước A-suê-ru,
31 đặng làm chứng quyết định các ngày Phu-
rim ấy theo thì tiết nhất định, y như Mạc-đô-chê,
người Giu-đa, và hoàng hậu Ê-xơ-tê đã dạy biểu
chúng, và y như chúng đã lập lấy cho mình và
cho dòng dõi mình, về k” kiêng ăn và ai khóc.
32 Lịnh mạng của bà Ê-xơ-tê định việc giữ các
ngày Phu-rim; đoạn điều đó được chép vào sách.

10

1 Vua A-suê-ru bắt xứ và các cù lao của biển
nộp thuế.
2 Các công sự về quyền thế và năng lực người,
cả sự cao trọng của Mạc-đô-chê, vua thăng chức
người lên làm sao, thảy đều có chép vào sách sử
ký các vua nước Mê-đi và Phe-rơ-sơ.
3 Vì Mạc-đô-chê, người Giu-đa, làm tể tướng
của vua A-suê-ru; trong vòng dân Giu-đa người
được tôn trọng, đẹp lòng các anh em mình, tìm

việc tốt lành cho dân tộc mình, và nói sự hòa bình cho cả dòng dõi mình.

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e